

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Het verhaal van de zoon van een perzik

Lang, lang geleden leefden er een oude man en een oude vrouw; het waren boeren en ze moesten hard werken om hun dagelijkse portie rijst te verdienen. De oude man ging gras maaien voor de boeren in de buurt, en terwijl hij weg was, deed zijn vrouw het huishouden en werkte op hun eigen kleine rijstveld.

Op een dag ging de oude man zoals gewoonlijk naar de heuvels om gras te maaien en de oude vrouw nam wat kleren mee naar de rivier om te wassen.

Het was bijna zomer en het land was erg mooi om te zien in zijn frisse groene kleuren, toen de twee oude mensen op weg gingen naar hun werk. Het gras aan de oevers van de rivier zag eruit als smaragdgroen fluweel en de wilgen langs de rand van het water schudden hun zachte kwastjes uit.

Een lichte bries deed het gladde oppervlak van het water in golfjes opwaaien, en raakte in het voorbijgaan de wangen van het oude echtpaar dat zich, om de een of andere reden, die ze niet konden verklaren, die ochtend erg gelukkig voelde.

De oude vrouw vond eindelijk een mooi plekje aan de oever van de rivier en zette haar mand neer. Daarna ging ze aan het werk om de kleren te wassen; ze haalde ze een voor een uit de mand en waste ze in de

rivier en wreef ze daarna over de stenen. Het water was zo helder als kristal en ze kon de kleine visjes heen en weer zien zwemmen.

Terwijl ze bezig was met het wassen van haar kleren kwam er een grote perzik de rivier af drijven. De oude vrouw keek op van haar werk en zag deze grote perzik. Ze was zestig jaar oud, maar in haar hele leven had ze nog nooit zo'n grote perzik gezien.

"Wat zal die perzik lekker zijn!" zei ze tegen zichzelf. "Ik moet de perzik zeker halen en naar mijn man brengen."

Ze strekte haar arm uit om het te pakken te krijgen, maar het was buiten haar bereik. Ze zocht naar een stok, maar er was er geen te zien, en als ze er een ging zoeken, zou ze de perzik uit het oog verliezen. Even stilstaand om na te denken over wat ze zou doen, herinnerde ze zich een oud vers. Ze begon in haar handen te klappen om de maat te houden voor het rollen van de perzik stroomafwaarts, en terwijl ze klapte, riep ze dit vers:

"Ver water is bitter,
Het nabije water is zoet
Passeer het verre water
En kom in het zoete"

Vreemd genoeg, zodra ze dit versje begon te herhalen, begon de perzik steeds dichterbij de oever te komen waar de oude vrouw stond, totdat hij uiteindelijk vlak voor haar stopte zodat ze het kon oppakken in haar handen. De oude vrouw was opgetogen. Ze kon niet verder met haar werk, zo blij en opgewonden was ze, dus legde ze alle kleren terug in haar bamboe mandje,

en met de mand op haar rug en de perzik in haar hand haastte ze zich naar huis.

Het wachten tot haar man terugkwam, duurde erg lang. De oude man kwam pas terug toen de zon onderging, met een grote bos gras op zijn rug - zo groot dat hij bijna verborgen was en ze hem nauwelijks kon zien. Hij leek erg moe en gebruikte de zeis als wandelstok, terwijl hij erop leunde toen hij verder liep.

Zodra de oude vrouw hem zag, riep ze:

"O Fii San! (oude man) Ik heb vandaag zo lang op je thuiskomst gewacht!

"Wat is er aan de hand? Waarom ben je zo ongeduldig?" vroeg de oude man, verbaasd over haar ongewone ongeduld. "Is er iets gebeurd terwijl ik weg was?"

"Oh nee!" antwoordde de oude vrouw, "er is niets gebeurd, ik heb alleen een leuk cadeau voor je gevonden!"

"Dan is het goed," zei de oude man. Daarna waste hij zijn voeten in een bak met water en liep naar de veranda.

De oude vrouw rende nu het kamertje in en haalde uit de kast de grote perzik. Het voelde nog zwaarder dan voorheen. Ze hield het hem voor en zei:

"Kijk hier eens naar! Heb je ooit in je hele leven zo'n grote perzik gezien?"

Toen de oude man naar de perzik keek, was hij zeer verbaasd en zei:

"Dit is inderdaad de grootste perzik die ik ooit heb gezien! Waar heb je het gekocht?"

"Ik heb het niet gekocht," antwoordde de oude vrouw.
"Ik vond het in de rivier waar ik aan het wassen was."
En ze vertelde hem het hele verhaal.

"Ik ben erg blij dat je het hebt gevonden. Laten we het nu opeten, want ik heb honger," zei de oude man.

Hij haalde het keukenmes tevoorschijn, legde de perzik op een plank en stond op het punt hem aan te snijden toen, wonderbaarlijk om te zien, de perzik in tweeën splitste en een heldere stem zei:

"Wacht even, oude man!" en toen stapte er een mooi klein kind uit de perzik.

De oude man en zijn vrouw waren allebei zo verbaasd over wat ze zagen dat ze op de grond vielen. Het kind sprak weer:

"Wees niet bang. Ik ben geen duivel of fee. Ik zal jullie de waarheid vertellen. De hemel heeft medelijden met jullie gehad. Elke dag en elke nacht hebben jullie gejammerd dat jullie geen kind hadden. Jullie wanhoopskreet is gehoord en ik ben gestuurd om de zoon van jullie oude dag te zijn!"

Toen ze dit hoorden, waren de oude man en zijn vrouw erg blij. Ze hadden dag en nacht gehuild van verdriet omdat ze geen kind hadden om hen te helpen op hun eenzame oude dag, en nu hun gebed was verhoord, waren ze zo buiten zinnen van vreugde dat ze niet wisten waar ze hun handen of voeten moesten laten. Eerst nam de oude man het kind in zijn armen en daarna deed de oude vrouw hetzelfde; en ze noemden hem Momotaro, of te wel Zoon van een

Perzik, omdat hij uit een perzik was gekomen.

De jaren gingen snel voorbij en het kind werd vijftien jaar. Hij was langer en veel sterker dan alle andere jongens van zijn eigen leeftijd, hij was knap om te zien en had een hart vol moed, en hij was erg wijs voor zijn jaren. Het plezier van het oude paar was erg groot toen ze naar hem keken, want hij was precies zoals ze dachten dat een held moest zijn.

Op een dag kwam Momotaro bij zijn pleegvader en zei plechtig:

"Vader, door een vreemd toeval zijn we vader en zoon geworden. Uw goedheid jegens mij is hoger geweest dan het berggras dat uw dagelijkse werk was om te maaien, en dieper dan de rivier waar mijn moeder de kleren wast. Ik weet niet hoe ik jullie genoeg moet bedanken."

"Wel," antwoordde de oude man, "het spreekt voor zich dat een vader zijn zoon moet opvoeden. Als je ouder bent, is het jouw beurt om voor ons te zorgen, dus er zal uiteindelijk geen winst of verlies tussen ons zijn - iedereen zal gelijk zijn. Het verbaast me inderdaad nogal dat je me op deze manier bedankt!" en de oude man keek bezorgd.

"Ik hoop dat u geduld met me zult hebben," zei Momotaro. "Maar voordat ik begin uw goedheid terug te betalen, moet ik een verzoek doen, waarvan ik hoop dat u het mij vooral zult toestaan."

"Ik laat je doen wat je wilt, want je bent heel anders dan alle andere jongens!"

"Laat me dan meteen weggaan!"

"Wat zeg jij? Wil je je oude vader en moeder verlaten en weggaan uit je ouderlijk huis?"

"Ik kom zeker nog een keer terug, als je me nu laat gaan!"

"Waar ga je heen?"

"Je zult het vreemd vinden dat ik weg wil," zei Momotaro, "omdat ik je mijn reden nog niet heb verteld. Ver weg van hier in het noordoosten van Japan ligt een eiland in de zee. Dit eiland is het bolwerk van een bende duivels. Ik heb vaak gehoord hoe ze dit land binnenvallen, de mensen vermoorden en beroven, en alles wegnemen wat ze kunnen vinden. Ze zijn niet alleen erg slecht, maar ze zijn ontrouw aan onze keizer en zijn ongehoorzaam aan zijn wetten. Het zijn ook kannibalen, want ze doden en eten sommigen van de arme mensen die zo ongelukkig zijn in hun handen te vallen op. Deze duivels zijn zeer hatelijke wezens. Ik moet ze gaan veroveren en alle buit terugbrengen waarvan ze dit land hebben beroofd. Daarom moet ik gaan."

De oude man was zeer verrast toen hij dit alles hoorde van een jongen van vijftien. Hij dacht dat het het beste was om de jongen te laten gaan. Hij was sterk en onbevreesd, en afgezien van dit alles wist de oude man dat hij geen gewoon kind was, want hij was naar hen toe gezonden als een geschenk uit de hemel, en hij was er vrij zeker van dat de duivels niet bij machte zouden zijn om hem kwaad te doen.

"Alles wat je zegt, is heel interessant, Momotaro," zei de oude man. "Ik zal je niet hinderen in je vastberadenheid. Je mag gaan als je wilt. Ga zo snel je

wilt naar het eiland en vernietig de duivels en breng vrede in het land."

"Bedankt, voor al je vriendelijkheid," zei Momotaro, die zich diezelfde dag begon klaar te maken om te vertrekken. Hij was vol moed en wist niet wat angst was.

De oude man en vrouw gingen meteen aan het werk om rijst in de keukenvijzel te stampen om taarten te maken voor Momotaro om mee te nemen op reis.

Eindelijk waren de taarten gemaakt en Momotaro was klaar om aan zijn lange reis te beginnen.

Afscheid nemen is altijd verdrietig. Zo was het nu ook. De ogen van de twee oude mensen waren gevuld met tranen en hun stemmen trilden toen ze zeiden:

"Ga met alle zorg en snelheid. We verwachten dat je als overwinnaar terugkomt!"

Momotaro vond het heel erg om zijn oude ouders achter te laten (hoewel hij wist dat hij zo snel mogelijk terug zou komen), want hij dacht eraan hoe eenzaam ze zouden zijn terwijl hij weg was. Maar hij zei alleen maar heel moedig: "Tot ziens!"

"Ik ga nu. Zorg goed voor julliezelf terwijl ik weg ben. Tot ziens!" En hij stapte snel het huis uit. In stilte ontmoetten de ogen van Momotaro en zijn ouders elkaar ten afscheid.

Momotaro haastte zich voort tot het middag was. Hij begon honger te krijgen, dus opende hij zijn tas, haalde er een van de rijsttaarten uit en ging onder een boom aan de kant van de weg zitten om ervan te eten. Terwijl hij zo aan het lunchen was, kwam er uit het hoge gras een hond aanrennen, bijna zo groot als een veulen. Hij

ging regelrecht op Momotaro af, liet zijn tanden zien en zei woest:

"Je bent een onbeschofte man om mijn veld voorbij te gaan zonder eerst toestemming te vragen. Als je me alle taarten geeft die je in je tas hebt, mag je verdergaan; anders bijt ik je dood!"

Momotaro lachte alleen smalend:

"Wat zeg je nou? Weet je wel wie ik ben? Ik ben Momotaro en ik ben op weg om de duivels te bevechten in hun eilandbolwerk in het noordoosten van Japan. Als je me onderweg probeert tegen te houden, snij ik je vanaf je hoofd naar beneden in twee stukken."

De manier van doen van de hond veranderde meteen. Zijn staart viel tussen zijn benen en toen hij dichterbij kwam, boog hij zo diep dat zijn voorhoofd de grond raakte.

"Wat hoor ik daar? De naam Momotaro? Ben jij inderdaad Momotaro? Ik heb vaak gehoord over je grote kracht. Niet wetende wie je was, heb ik me heel dom gedragen. Wilt je mijn onbeschoftheid alstublieft vergeven? Ben je inderdaad op weg naar het Duivelseiland? Als je zo'n onbeleefd wezen als ik als een van je volgelingen wilt meenemen, zal ik je zeer dankbaar zijn."

"Ik denk dat ik je mee kan nemen als je wilt gaan," zei Momotaro.

"Bedankt!" zei de hond. "Trouwens, ik heb heel erge honger. Wil je me een van de taarten geven die je bij je hebt?"

"Dit is het beste soort taart die er in Japan is", zei Momotaro. "Ik kan je geen hele taart geven maar ik zal wel je de helft geven."

"Heel erg bedankt," zei de hond, terwijl hij het stuk aannam.

Toen stond Momotaro op en de hond volgde. Lange tijd liepen ze over de heuvels en door de dalen. Terwijl ze voortgingen, kwam er voor hen uit een boom een dier naar beneden. De aap kwam al snel naar Momotaro en zei:

"Goedemorgen Momotaro! U bent van harte welkom in dit deel van het land. Staat u mij toe met u mee te gaan?"

De hond antwoordde jaloers:

"Momotaro heeft al een hond om hem te vergezellen. Wat heb je aan een aap als je een strijd moet voeren? We zijn op weg om de duivels te bestrijden! Ga weg jij!"

De hond en de aap begonnen ruzie te maken en elkaar te bijten, want deze twee dieren haten elkaar altijd.

"Nou, geen ruzie!" zei Momotaro, terwijl hij tussen hen in ging staan. "Wacht even, hond!"

"Het is helemaal niet waardig voor jou om zo'n schepsel achter je aan te hebben!" zei de hond.

"Wat weet jij daar van?" vroeg Momotaro; en terwijl hij de hond opzij duwde, sprak hij tegen de aap:

"Wie ben je?"

"Ik ben een aap die in deze heuvels leeft," antwoordde de aap. "Ik heb gehoord van je expeditie naar het Duivelseiland en ik ben gekomen om met je mee te gaan. Niets zal me meer plezier doen dan je te volgen!"

"Wil je echt met mij naar het Duivelseiland gaan en daar vechten?"

"Ja, meneer," antwoordde de aap.

"Ik bewonder je moed," zei Momotaro. "Hier is een stuk van een van mijn fijne rijsttaarten. Kom maar mee!"

Dus voegde de aap zich bij Momotaro. Maar de hond en de aap konden niet goed met elkaar opschieten. Ze snauwden de hele tijd naar elkaar terwijl ze verder gingen en wilden steeds ruzie maken. Dit maakte Momotaro erg boos, en tenslotte stuurde hij de hond vooruit met een vlag en zette de aap erachter met een zwaard, en hij plaatste zich tussen hen in met een oorlogswaaier, die van ijzer was gemaakt.

Langzamerhand kwamen ze bij een groot veld. Hier vloog een vogel naar beneden en landde vlak voor het kleine gezelschap op de grond. Het was de mooiste vogel die Momotaro ooit had gezien. Op zijn lichaam droeg hij vijf verschillende gewaden van veren en zijn hoofd was bedekt met een scharlakenrode muts.

De hond rende meteen op de vogel af en probeerde hem te grijpen en te doden. Maar de vogel sloeg zijn vleugels uit en vloog naar de staart van de hond, en er ontstond een hevig gevecht.

Momotaro kon, terwijl hij toekeek, niet nalaten de vogel te bewonderen; het dier toonde zoveel moed in de strijd. Het zou zeker een goede vechter zijn.

Momotaro ging naar de twee strijders toe, hield de hond tegen en zei tegen de vogel:

"Jij schurk! Je belemmert mijn reis. Geef je onmiddellijk over en ik zal je meenemen. Als je dat niet doet, laat ik deze hond je kop eraf bijten!"

Toen gaf de vogel zich onmiddellijk over en smeekte om in Momotaro's gezelschap te worden opgenomen.

"Ik weet niet welk excuus ik moet aanbieden voor ruzie met de hond, uw bediende, maar ik heb u niet gezien.

Ik ben een ellendige vogel die een fazant wordt genoemd. Het is erg edelmoedig van u om mijn onbeschoftheid te vergeven en mij mee te nemen. Staat u mij toe u te volgen achter de hond en de aap!"

"Ik feliciteer je dat je je zo snel hebt overgegeven," zei Momotaro glimlachend. "Kom en sluit je aan bij onze aanval op de duivels."

"Neem je deze vogel ook mee?" vroeg de hond hem onderbrekend.

"Waarom stel je zo'n onnodige vraag? Heb je niet gehoord wat ik zei? Ik neem de vogel mee omdat ik dat wil!"

"Pfff" zei de hond.

Toen stond Momotaro op en gaf dit bevel:

"Nu moeten jullie allemaal naar me luisteren. Het eerste wat nodig is in een leger is harmonie. Er is een wijs gezegde dat zegt: 'Voordeel op aarde is beter dan voordeel in de hemel!' Onderlinge verbondenheid is beter dan enig aards gewin. Als we onderling geen vrede hebben, is het niet gemakkelijk om een vijand te verslaan. Vanaf nu moeten jullie drieën, de hond, de aap en de fazant, eensgezinde vrienden zijn. Degene die als eerste ruzie begint, wordt ter plekke ontslagen!"

Alle drie beloofden ze geen ruzie te maken. De fazant werd nu lid van Momotaro's gevolg en kreeg een halve taart.

Momotaro's invloed was zo groot dat de drie goede vrienden werden en zich achter hun leider aan haastten.

Dag na dag voortjagend, kwamen ze tenslotte uit op de kust van de Noordoostelijke Zee. Er was niets te zien tot aan de horizon - geen teken van een eiland. Het enige dat de stilte verbrak, was het rollen van de golven op de kust.

Nu waren de hond en de aap en de fazant heel dapper de hele weg door de lange valleien en over de heuvels gekomen, maar ze hadden nog nooit de zee gezien. Ze waren verbijsterd en staarden naar elkaar in stilte. Hoe moesten ze nu t water oversteken en bij het Duivelseiland komen?

Momotaro zag al snel dat ze afgeschrikt werden door de aanblik van de zee, en om ze op de proef te stellen sprak hij luid en ruw:

"Waarom aarzelen jullie? Zijn jullie soms bang voor de zee? Oh! wat een lafaards zijn jullie! Het is onmogelijk om zulke zwakke wezens als jullie mee te nemen om tegen de demonen te vechten. Het zal veel beter voor mij zijn om alleen te gaan. Ik ontsla jullie allemaal tegelijk!"

De drie dieren schrokken van deze scherpe berisping en klampten zich vast aan Momotaro's mouw en smeekten hem om ze niet weg te sturen.

"Alsjeblieft, Momotaro!" zei de hond.

"We zijn zover gekomen!" zei de aap.

"Het is onmenselijk om ons hier achter te laten!" zei de fazant.

"We zijn helemaal niet bang voor de zee," zei de aap weer.

"Neem ons alsjeblieft mee," zei de fazant.

"Alsjeblieft," zei de hond.

Ze hadden nu wat moed verzameld, dus Momotaro zei:

"Nou, dan neem ik jullie mee, maar wees voorzichtig!"

Momotaro zag nu een klein schip en ze stapten allemaal aan boord. De wind en het weer waren gunstig en het schip ging als een pijl over de zee. Het was de eerste keer dat ze ooit op het water waren geweest, en dus waren de hond, de aap en de fazant eerst bang voor de golven en het deinen van het schip, maar langzamerhand raakten ze aan het water gewend en waren ze best gelukkig. Elke dag ijsbeerden ze opnieuw over het dek van hun kleine schip, gretig uitkijkend naar het Duivelseiland.

Toen ze dit beu werden, vertelden ze elkaar verhalen over al hun heldendaden waarop ze trots waren, en speelden toen samen spelletjes. Momotaro amuseerde zich door naar de drie dieren te luisteren en naar hun capriolen te kijken, en op deze manier vergat hij dat de weg lang was en dat hij moe was van de reis en het wachten. Hij verlangde ernaar om aan het werk te zijn om de monsters te doden die zoveel kwaad hadden gedaan in zijn land.

Omdat de wind in hun voordeel blies en ze geen storm ondervonden, snelde het schip voort op zijn reis, en op een dag, toen de zon fel scheen, beloonde de aanblik van land de vier wachters op de boeg.

Momotaro wist meteen dat wat ze zagen het bolwerk van de duivel was. Op de top van de steile kust,

uitkijkend over zee, stond een groot kasteel. Nu hij zo dichtbij kwam, was hij diep in gedachten verzonken met zijn hoofd op zijn handen, zich afvragend hoe hij de aanval moest beginnen. Zijn drie volgelingen keken naar hem, wachtend op bevelen. Eindelijk riep hij naar de fazant:

"Het is een groot voordeel voor ons om jou bij ons te hebben." zei Momotaro tegen de vogel, "want jij hebt goede vleugels. Vlieg meteen naar het kasteel en neem het op tegen de demonen om te vechten. We zullen je volgen."

De fazant gehoorzaamde onmiddellijk. Hij vloog weg van het schip terwijl hij blij met zijn vleugels in de lucht sloeg. De vogel bereikte al snel het eiland en nam plaats op het dak in het midden van het kasteel, luid roepend: "Jullie duivels luister allemaal naar me! De grote Japanse generaal Momotaro is gekomen om tegen jullie te vechten en jullie bolwerk van je af te nemen. Als je je leven wilt redden, geef je dan onmiddellijk over, en als teken van onderwerping moet je de hoorns die op je voorhoofd groeien afbreken. Als je je niet meteen overgeeft, maar besluit om te vechten, zullen wij, de fazant, de hond en de aap, jullie allemaal vermoorden door jullie te bijten!"

De gehoornde duivels die opkeken en alleen een fazant zagen, lachten en zeiden:

"Inderdaad het is maar een wilde fazant! Het is belachelijk om zulke woorden te horen van een gemeen beest als jij. Wacht maar tot je een klap krijgt van een van onze ijzeren staven!"

De duivels waren erg boos. Ze schudden hevig met hun hoorns en hun bos rood haar en haastten zich om broeken van tijgerleer aan te trekken om zichzelf er nog verschrikkelijker uit te laten zien. Toen haalden ze grote ijzeren staven tevoorschijn en renden naar de plek waar de fazant boven hun hoofden zat, en probeerden hem neer te slaan. De fazant vloog opzij om aan de klap te ontkomen en viel toen eerst de kop van de ene en daarna nog een andere duivel aan. Hij vloog om heen en sloeg zo heftig en onophoudelijk met zijn vleugels in de lucht dat de duivels zich begonnen af te vragen of ze met een of met meer vogels moesten vechten.

Ondertussen had Momotaro zijn schip aan land gebracht. Toen ze dichterbij kwamen, zag hij dat de kust als een afgrond was en dat het grote kasteel omringd was door hoge muren en grote ijzeren poorten.

Momotaro ging aan land en in de hoop een ingang te vinden, liep hij het pad op naar de top, gevolgd door de aap en de hond. Ze kwamen al snel twee mooie jonkvrouwen tegen die kleren aan het wassen waren in een beek. Momotaro zag dat de kleren met bloed bevlekt waren en dat terwijl de twee meisjes zich aan het wassen waren, de tranen over hun wangen stroomden. Hij stopte en sprak tot hen:

"Wie zijn jullie, en waarom huilen jullie?"

"We zijn gevangenen van de duivelskoning. We werden weggevoerd van onze huizen, naar dit eiland, en hoewel we de dochters zijn van Daimios, zijn we verplicht zijn dienaren te zijn, en op een dag zal hij ons vermoorden" – en de meisjes hielden de met bloed bevlekte kleren

omhoog - "en dan eet hij ons op, en er is niemand om ons te helpen!"

En ze barstten opnieuw los in tranen bij deze afschuwelijke gedachte.

"Ik zal jullie redden," zei Momotaro. "Huil niet meer, laat me alleen zien hoe ik in het kasteel kan komen."

Toen gingen de twee dames voorop en lieten Momotaro een kleine achterdeur zien in het laagste deel van de kasteelmuur - zo klein dat Momotaro er nauwelijks doorheen kon kruipen.

De fazant, die al die tijd hard aan het vechten was, zag Momotaro en zijn troepen aan komen stormen.

Momotaro's aanval was zo fel en woedend dat de duivels hem niet konden weerstaan. Eerst was hun vijand een enkele vogel geweest, de fazant, maar nu Momotaro en de hond en de aap waren gearriveerd, waren ze verbijsterd, want de vier vijanden vochten als honderden, zo sterk waren ze. Sommige duivels vielen van de muur van het kasteel en werden in stukken geslagen op de rotsen eronder; anderen vielen in zee en verdronken; velen werden doodgeslagen door de drie dieren.

Het opperhoofd van de duivels was uiteindelijk de enige die nog over was. Hij besloot zich over te geven, want hij wist dat zijn vijand sterker was ook als was het de sterfelijke mens.

Hij kwam nederig naar Momotaro toe en wierp zijn ijzeren staaf neer, en knielend aan de voeten van de overwinnaar brak hij de hoorns op zijn hoofd af, als teken van onderwerping, want de hoorns waren het teken van zijn kracht en macht."

"Ik ben bang voor je", zei hij gedwee. "Ik kan niet tegen je op. Ik zal je alle schatten geven die in dit kasteel verborgen zijn als je mijn leven spaart!"

Momotaro lachte.

"Het past niet bij jou, grote duivel, om om genade te smeken, nietwaar? Ik kan je goddeloze leven niet sparen, hoeveel je ook smeekt, want jij hebt jarenlang veel mensen gedood en gemarteld en ons land geroofd." Toen bond Momotaro het opperhoofd van de duivel vast en gaf hem over aan de aap. Nadat hij dit had gedaan, ging hij alle kamers van het kasteel binnen en liet de gevangenen vrij en verzamelde alle schatten die hij vond.

De hond en de fazant droegen de buit naar huis, en zo keerde Momotaro triomfantelijk terug naar zijn huis, het duivelshoofd als gevangene meenemend.

De twee arme jonkvrouwen, dochters van Daimios en anderen die de boze duivel had weggevoerd om zijn slaven te zijn, werden veilig naar hun eigen huizen gebracht en aan hun ouders overgeleverd.

Het hele land roemde Momotaro als een held bij zijn triomfantelijke terugkeer, en verheugde zich dat het land nu bevrijd was van de roofduivels die lange tijd een schrik van het land waren geweest.

De vreugde van het oude paar was groter dan ooit, en de schat die Momotaro met hem mee naar huis had genomen, stelde hen in staat om tot het einde van hun dagen in vrede en overvloed te leven.